

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า ประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพในทุกๆ ด้านย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของประชากรเป็นสำคัญ นอกจากการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีแล้ว ยังต้องพัฒนาคนให้มีคุณภาพ และประสิทธิภาพ เพราะคนเป็น กลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้เจริญรุดหน้าไปได้ ดังแผนพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (2549: 47) ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพของคน “เนื่องจากคน เป็นทั้งเป้าหมายสุดท้ายที่จะได้รับผลประโยชน์และผลกระทบจากการพัฒนา ขณะเดียวกันเป็นผู้ ขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อไปสู่เป้าประสงค์ที่ต้องการ” ซึ่งสอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (2542 : 5) และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ: 3-5) ที่กำหนดวิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนา คนให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์พร้อมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มี จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต มีการประพฤติปฏิบัติตนเป็นพลเมืองที่ดี สามารถ ปรับตัวให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะนักเรียนวัยรุ่นซึ่งมีบทบาท หน้าที่ ความรับผิดชอบต่อสังคม และจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

จากสภาพสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงในหลายด้านและอย่างรวดเร็ว มีผลให้นักเรียน วัยรุ่น ซึ่งจะเติบโตไปเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศตกอยู่ในภาวะที่สับสน มีความขัดแย้ง ในค่านิยม และมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ประกอบกับนักเรียนวัยรุ่นตอนต้นเองมีการเปลี่ยนแปลง ไปตามพัฒนาการของมนุษย์ในแต่ละช่วงวัย วัยรุ่นโดยทั่วไปจึงมักมีความสับสน ต้องการแสวงหา หรือสร้างเอกลักษณ์ ตลอดจนค่านิยมของตนเอง ต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน มีการเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อน และบุคคลที่มีชื่อเสียง เพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม โดยขาดการคิดไตร่ตรอง และการอยู่ในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ยั่วยู่ให้กระทำผิด ยิ่งส่งเสริมให้ วัยรุ่นตอนต้นแสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ยิ่งขึ้น

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจวบจันทน์ (2524: 9) กล่าวว่า “ปัจจุบันเป็น ยุคของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการสื่อสาร ที่เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว และการเลื่อนไหลจาก

วัฒนธรรมต่างชาติเข้ามาสู่ประเทศไทย ทำให้คนไทยประสบปัญหาวิกฤติ ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป โดยเฉพาะในวัยรุ่น” กรมวิชาการ (2544:ก) กล่าวว่า “วัยรุ่นเป็นวัยที่คาบเกี่ยวระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในหลายสิ่งหลายอย่าง เช่น การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ การเข้าสังคม การเรียน การทำงาน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีความละเอียดซับซ้อน วัยรุ่นเป็นช่วงชีวิตที่มีความยุ่งยาก ตกอยู่ภายใต้ความมีดমন ขัดแย้ง และความไม่มั่นคงของชีวิต เมื่อประสบกับปัญหาเช่นเดียวกับบุคคลในวัยอื่น เขามักจะมีความยุ่งยากและขัดแย้งมากกว่า” กรมวิชาการ (2545:54) ยังระบุด้วยว่า “วัยรุ่นตอนต้นเป็นช่วงวัยที่เหมาะสมในการพัฒนาบุคลิกภาพและพฤติกรรมในด้านต่างๆ เพราะเป็นวัยที่ยังขาดทักษะในการคิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ ไม่สามารถคัดกรองและเลือกรับวัฒนธรรมที่ดีได้”

สิริมงคลภิกขุ (2539 : 49) ได้กล่าวถึงสังคมว่า “กำลังประสบปัญหาหลายด้าน นักเรียนวัยรุ่นตอนต้นจึงควรมีภูมิคุ้มกันในการคบกับเพื่อนที่ดี ไม่ชักนำกันไปในทางเสื่อมเสีย การคบเพื่อนที่ดีก็จะช่วยให้วัยรุ่นตอนต้นมีพฤติกรรมที่ดีด้วย เพราะการคบเพื่อนที่ดีหรือมีกัลยาณมิตรย่อมก่อให้เกิดความอบอุ่นใจ มีตัวแบบที่ดีและจะนำพาตนให้เจริญก้าวหน้าต่อไป “

พระธรรมปิฎก ป.อ. ปยุตโต (2542 : 631-632) กล่าวถึงความสำคัญของกัลยาณมิตรว่า “กัลยาณมิตร เป็นเสมือนผู้รู้ ทำให้สามารถชี้แนะ ชักนำบุคคลอื่นให้สามารถพัฒนาตนเองในทิศทางที่เหมาะสมในทุกด้าน เนื่องจากเคยมีประสบการณ์โดยตรงหรืออาจจะเป็นประสบการณ์ในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ทำให้สามารถที่จะให้คำแนะนำได้อย่างถูกต้อง และเป็นไปด้วยความรัก ความเมตตา ปราบปรามดี เมื่อบุคคลมีกัลยาณมิตรที่ดีแล้ว ก็ทำให้เริ่มมีความเข้าใจหรือเห็นทางการฝึกปฏิบัติเพื่อนำไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง ถ้าไม่มีกัลยาณมิตรก็จะไม่มีผู้ที่คอยแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ทำให้มีโอกาสดำเนินชีวิตผิดพลาด ไปในทางที่ไม่เหมาะสม”

กิตติยวดี บุญซื่อ และวิภา ตันทุลพงษ์ (2544 : 95) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความเป็นกัลยาณมิตรไว้ว่า “ความเป็นกัลยาณมิตรเป็นกุญแจทองที่จะไขประตูแห่งความเป็นมิตร ความอ่อนน้อมถ่อมตน ยังเป็นคุณสมบัติที่คนไทยทุกคนให้การต้อนรับ ความจริงใจ และความนุ่มนวล จะเป็นเครื่องหล่อลื่น สัมพันธภาพให้เลื่อนไหลสอดคล้องกันไปสู่วุฒุนิยมปลายทาง ความมีน้ำใจ เป็นหยดทิพย์ที่ทำให้จิตใจชุ่มชื้นเบิกบาน และท้ายที่สุด การใช้คำพูดที่สุภาพแต่จริงใจและความสม่ำเสมอ จะเป็นเครื่องส่งเสริมความรู้สึกที่ดีต่อกัน และพร้อมที่จะร่วมมือ ร่วมใจ ขจัดปัญหาต่างๆและสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามแก่เด็ก เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม”

จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตในสังคมของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น ผู้ที่มีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร สามารถพัฒนาตนเอง ฟังตนเอง

ได้ ช่วยเหลือผู้อื่นพัฒนาไปในทางที่เหมาะสม และยังสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ส่วนรวมด้วย การปลูกฝังให้นักเรียนวัยรุ่นตอนต้นมีพฤติกรรมที่ดี โดยประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดี รู้จักช่วยเหลือผู้อื่นและสังคมส่วนรวม สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้ เป็นพื้นฐานในการสร้างทรัพยากรที่มีคุณค่าให้กับสังคมไทย

การส่งเสริม พัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น ให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรม ความเป็นกัลยาณมิตร สามารถทำได้หลากหลายวิธี เช่น การจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ตามธรรมชาติของนักเรียนวัยรุ่น การประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้เห็นและทำตาม การฝึกฝนอบรม และการจัดกิจกรรมแนะแนว

กรมวิชาการ (2546: 24) ได้กล่าวถึง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตและ/หรือพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมแนะแนว ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรม แนะแนวหลายกิจกรรม ใช้เทคนิค/วิธีการที่หลากหลาย แต่มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งเน้นการพัฒนาจิตหรือพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจง มีการนำแนวคิด หลักการ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องมาใช้สร้างกิจกรรม โดยใช้กระบวนการกลุ่มซึ่งยึดผู้รับบริการเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้รับบริการเกิดการเรียนรู้ จากการค้นพบด้วยตนเอง และเรียนรู้จากกลุ่ม รวมทั้งสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการร่วมกิจกรรมไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ให้เป็นคนที่มีคุณภาพของสังคมไทย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอังกษิลา จังหวัดอุบลราชธานี โดยมุ่งหวังว่าจะนำผลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น ให้เติบโตเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพและมีคุณค่าของประเทศต่อไป

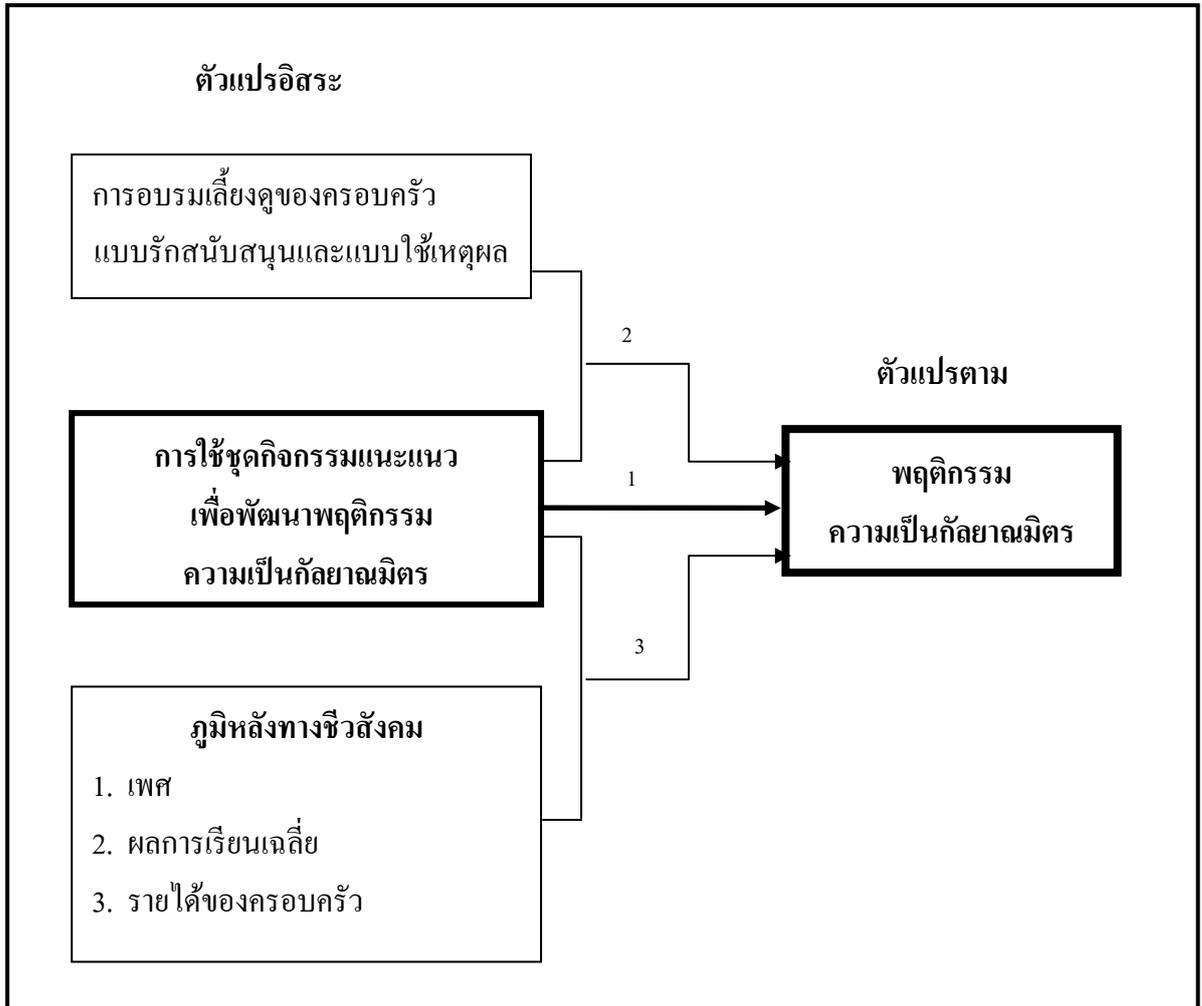
2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร และกลุ่มควบคุมที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ

2.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวต่างกัน

2.3 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีภูมิหลังทางชีวิตสังคมต่างกัน

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย แสดงความเชื่อมโยงของตัวแปร

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 นักเรียนที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร จะมีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ

4.2 นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผลมาก เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร จะมีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผลน้อย

4.3 นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีเพศ ผลการเรียนเฉลี่ย และรายได้ของครอบครัวต่างกัน เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร จะมีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรแตกต่างกัน

5. ขอบเขตการวิจัย

5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

5.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนอ่างศิลา จังหวัดชลบุรี จำนวน 5 ห้อง นักเรียนจำนวน 175 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่มมา 2 ห้องเรียน ซึ่งมีนักเรียนคละกัน และมีลักษณะใกล้เคียงกัน ที่เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร แล้วสุ่มนักเรียนเข้ากลุ่ม 2 กลุ่ม โดยวิธีจับสลาก ได้นักเรียนกลุ่มละ 30 คน จากนั้นจับสลากเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

5.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

5.3.1 *ตัวแปรอิสระ* คือ การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร

5.3.2 *ตัวแปรสมทบ* ได้แก่

- 1) การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผล

2) ภูมิหลังทางชีวสังคม คือ เพศ ผลการเรียนรู้เฉลี่ย และรายได้ของครอบครัว

5.3.3 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร

5.4 ระยะเวลาของการศึกษา ปีการศึกษา 2553

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 พฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตนที่แสดงออกถึงการเป็นเพื่อนที่ดี มีการปฏิบัติตนที่ดี ให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นอย่างเต็มใจและเสียสละ โดยไม่หวังผลตอบแทน เป็นตัวแบบที่ดีให้เพื่อนดำเนินชีวิตที่ถูกต้องดีงาม ผู้ที่มีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรจะไม่ทำให้อัตนเอง บุคคลที่เกี่ยวข้อง และสังคมเดือดร้อน เพราะการกระทำมุ่งเน้นพฤติกรรมทำความดี การช่วยเหลือ เพื่อประโยชน์แก่ตนเอง เพื่อน บุคคลอื่น และคนในสังคมส่วนรวม พฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรครอบคลุม 3 องค์ประกอบย่อยดังนี้

6.1.1 พฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรซึ่งเป็นตัวแบบมิตรที่ดีของเพื่อน หมายถึง การแสดงออกถึงการเป็นเพื่อนซึ่งเป็นตัวแบบที่ดี มีการปฏิบัติตนที่ดี ไม่ยอมทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องดีงามไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ การแสดงออกถึงการเป็นผู้มีท่าทีอบอุ่นเป็นมิตร จริงใจ ใฝ่เรียนใฝ่รู้อยู่เสมอ และปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบ

6.1.2 พฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรกับผู้อื่น หมายถึง การแสดงออกถึงการให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนผู้อื่นอย่างเต็มใจและเสียสละ การไม่เอาเปรียบผู้อื่น การช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นอย่างเต็มใจและเสียสละ การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นได้ การรับฟังปัญหาของผู้อื่นได้ด้วยความอดทน แนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ตักเตือนผู้อื่นเมื่อเห็นเขาประพฤติไม่ถูกต้อง การยอมรับนับถือผู้อื่น และยินดีเมื่อเขาพบความสำเร็จ

6.1.3 พฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรกับคนส่วนรวม หมายถึง การแสดงออกถึงการเป็นสมาชิกที่ดีกับคนในส่วนรวม และการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายของโรงเรียน ชุมชน และสังคม มีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรที่สำคัญ คือ การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน ชุมชน และกฎหมายของสังคม การไม่นำสมบัติของคนส่วนรวมมาเป็นของตน การใช้สิ่งของของคนส่วนรวมอย่างรู้คุณค่า การดูแลรักษาสมบัติของคนส่วนรวม และ การไม่นำความลับของคนส่วนรวมไปเปิดเผย

6.2 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย กิจกรรมแนะแนวหลาย ๆ กิจกรรมรวมกันเป็นชุด มีเป้าหมายเฉพาะเจาะจงเพื่อมุ่งพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของ นักเรียนวัยรุ่นตอนต้น โดยนำแนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนนำ หลักการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ของทิสนา แจมมณี (2545: 142-144) มาใช้ ซึ่งมี ลักษณะสำคัญ 5 ประการ คือ 1) ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ (Active Participation) 2) ยึดกลุ่มเป็นแหล่ง ความรู้สำคัญ (Group Interaction) 3) ยึดการค้นพบด้วยตนเองเป็นวิธีการสำคัญในการเรียนรู้ (Experiential Learning) 4) เน้นกระบวนการ (Process – Oriented) และ 5) เน้นการนำความรู้ไป ใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน (Application of Knowledge) อีกทั้งยังนำเทคนิค /วิธีการที่ หลากหลายมาใช้ คือ การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ การศึกษากรณีตัวอย่าง และ การฝึก พฤติกรรม

6.3 กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ หมายถึง กิจกรรมแนะแนวที่ไม่ใช่ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร แต่เป็นกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัว-สังคมสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

6.4 การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผล หมายถึง การที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตรด้วยการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ สนใจทุกข์สุขของบุตร กระทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับบุตร การสนับสนุนช่วยเหลือและการให้ความสำคัญแก่บุตรในสิ่งที่ บุตรต้องการ และการที่บิดามารดาได้อธิบายเหตุผลให้แก่บุตรในขณะที่มีการส่งเสริมหรือขัดขวาง การกระทำของบุตร หรือลงโทษบุตร นอกจากนั้นบิดามารดาจะให้รางวัลและลงโทษบุตร อย่างเหมาะสมกับการกระทำของบุตร มากกว่าที่จะปฏิบัติต่อบุตรตามอารมณ์ของตนเอง

6.5 ภูมิหลังทางชีวสังคม ประกอบด้วย

6.5.1 เพศ หมายถึง ลักษณะที่บ่งบอกความเป็นเพศชายหรือเพศหญิง

6.5.2 ผลการเรียนรู้เฉลี่ย หมายถึง ระดับความสามารถในการเรียนรู้หรือ สติปัญญาของบุคคลที่ได้รับอิทธิพลมาจากพันธุกรรม

6.5.3 รายได้ของครอบครัว หมายถึง ปริมาณรายได้ทั้งหมดที่สมาชิกทุกคน ของครอบครัวได้รับในหนึ่งเดือน แบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ รายได้ต่ำ และรายได้สูง โดย กำหนดให้นักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท เป็นผู้ที่มียาได้ของครอบครัวต่ำ นักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้ตั้งแต่ 10,000 บาทขึ้นไป เป็นผู้ที่มียาได้ของครอบครัวสูง

6.6 นักเรียน หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นตอนต้น ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนอ่างศิลา จังหวัดอุดรราชธานี

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ได้ข้อความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรด้วยชุดกิจกรรม
แนะแนว

7.2 ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีคุณภาพเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร
และแบบวัดพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรที่มีคุณภาพ ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้ได้เหมาะสม
สำหรับนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น

7.3 ได้แนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีคุณภาพเพื่อพัฒนาพฤติกรรม
ที่พึงประสงค์ด้านอื่นๆ สำหรับนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น

7.4 ได้แนวทางในการวิจัยเพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านอื่นๆสำหรับ
นักเรียนวัยรุ่นตอนต้น